

dosarul nr. 2ra-1374/18

prima instanță: Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău (Maria Muruianu)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Iulia Cimpoi, Ion Secrieru, Aliona Danilov)

ÎNCHEIERE

12 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Valeriu Doagă

Tamara Chișca-Doneva

Svetlana Filincova

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Gheorghe Meaun, reprezentat de avocatul Iurii Bordeniuc,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Meaun împotriva lui Gheorghe Meaun cu privire la partajarea bunului comun prin vânzarea la licitație a acestuia și distribuirea prețului între coproprietari, și

acțiunea reconvențională intentată la cererea depusă de Gheorghe Meaun împotriva lui Valeriu Meaun cu privire la partajarea bunului comun prin atribuirea apartamentului în proprietate privată în schimbul unei sulțe și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 27 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins ca neîntemeiat apelul declarat de Gheorghe Meaun și s-a menținut hotărârea din 08 februarie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, prin care a fost respinsă acțiunea reconvențională depusă de Gheorghe Meaun și a fost admisă acțiunea depusă de Valeriu Meaun,

constată:

La 07 iulie 2015, Valeriu Meaun a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Gheorghe Meaun cu privire la partajarea bunului comun prin vânzarea la licitație a acestuia și distribuirea prețului între coproprietari.

În motivarea acțiunii a menționat că, la 08 iunie 1990, între Valeriu Meaun și Svetlana Vasilian a fost înregistrată căsătoria, iar prin hotărârea din 25 iunie 2012 a hotărârii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, căsătoria a fost desfăcută. Pe parcursul vieții în comun au dobândit apartamentul XXXXXX

Totodată, ținând cont de relațiile ostile stabilite cu Svetlana Vasilian, a intenționat ieșirea din indiviziune și partajarea apartamentului proprietate comună devălmașă a soților. Însă, inițiativele sale de partajare pe cale amiabilă a proprietății comune s-au soldat cu eșec, Svetlana Vasilian refuzând partajul pe cale amiabilă.

Ulterior, la 10 februarie 2015, Svetlana Vasilian și-a înstrăinat cota-parte din imobilul enunțat, donând-o fiului Gheorghe Meaun, care dealtfel are un

comportament agresiv și neconstructiv față de el și la fel nu dorește partajarea imobilului pe cale amiabilă sau achitarea contravalorii cotei-părți.

Reclamantul a invocat că prin raportul de constatare tehnico-științifică nr. 312 din 25 mai 2015, întocmit de către Centrul de expertize independente, s-a constatat că partajarea în natură a apartamentului nu este posibilă.

Valeriu Meaun a solicitat dispunerea vânzării apartamentuluiXXXXX, la licitație, cu distribuirea prețului coproprietarilor Valeriu Meaun și Gheorghe Meaun în părți egale și compensarea cheltuielilor de judecată.

La 19 ianuarie 2016, Gheorghe Meaun a depus cerere reconvențională împotriva lui Valeriu Meaun cu privire la partajarea bunului comun prin atribuirea apartamentului în proprietate privată în schimbul unei sulte și compensarea cheltuielilor de judecată (vol. I, f.d. 65 recto-verso, 60-62).

În motivarea acțiunii reconvenționale a menționat că, la 12 februarie 2015, în temeiul contractului de donație din 10 februarie 2015, a devenit proprietar a ½ cotă-parte din apartamentulXXXXX.

Reclamantul în acțiunea reconvențională a opinat că deoarece apartamentul litigios nu poate fi divizat, format, conform cotelor-părți deținute de coproprietari cu numere cadastrale separate, imobilul urmează a fi partajat prin atribuirea întregului bun lui Gheorghe Meaun, în schimbul unei sulte în favoarea lui Valeriu Meaun.

La fel, a evocat că după ce a devenit coproprietar al bunului imobil, a efectuat lucrări de reparație, îmbunătățind inseparabil acest imobil, costul lucrărilor de reparație efectuate în imobil, conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 013 din 14 ianuarie 2016, constituie 116 850,35 de lei. Respectiv, Valeriu Meaun urmează să-i compenseze cheltuielile enunțate proporțional cotei sale părți, în sumă de 58 425,17 lei, însă până în prezent, nu a compensat această sumă.

Astfel, Gheorghe Meaun a considerat că suma enunțată urmează să fie preluată din prețul vânzării cotei-părți lui Valeriu Meaun.

Conform raportului de evaluare a valorii de piață a apartamentuluiXXXXXprețul de piață a ½ cotă-parte din acest imobil constituie 243 165 de lei. Prin urmare, având în vedere datoria lui Valeriu Meaun față de Gheorghe Meaun, sulta care urmează a-i fi achitată lui Valeriu Meaun pentru cota-parte din imobil constituie 184 739,83 de lei.

Gheorghe Meaun a solicitat admiterea acțiunii reconvenționale și împărțirea bunului proprietate comună pe cote-părți prin atribuirea în proprietate a întregului apartament XXXXX lui Gheorghe Meaun, încasând de la el în beneficiul lui Valeriu Meaun suma bănească de 184 739,83 de lei; și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 08 februarie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, (vol. I, f.d. 132, 134-139) a fost respinsă acțiunea reconvențională depusă de Gheorghe Meaun și admisă acțiunea inițială depusă de Valeriu Meaun.

S-a dispus vânzarea apartamentuluiXXXXXX, care aparține cu drept de proprietate cu cote părți egale lui Gheorghe Meaun și Valeriu Meaun, la licitație, cu distribuirea prețului în părți egale între coproprietari.

S-a încasat de la Gheorghe Meaun în beneficiul lui Valeriu Meaun suma de 3 735 de lei cu titlu de compensare a taxei de stat.

Prin decizia din 27 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. I, f.d. 243, 244-249) a fost respins apelul declarat de Gheorghe Meaun și s-a menținut hotărârea din 08 februarie 2016 a Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 20, art. 127 alin. (1) și (2) din Constituție, art. 346, art. 347, art.351, art. 357 și art. 361 din Codul civil și art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În consolidarea soluției sale, Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, și Curtea de Apel Chișinău au reținut că părțile litigante sunt coproprietari egali ai apartamentuluiXXXXXX. Însă, din motiv că sunt în relații ostile, nu pot gestiona de comun acord acest bun.

La fel, instanțele de fond au constatat că bunul imobil litigios este indivizibil și impartajabil în natura, fapt confirmat prin concluziile raportului de constare tehnico-științifică nr. 312 din 25 mai 2015 (vol. I, f.d. 8-11) și raportului de constare tehnico-științifică nr. 013 din 14 ianuarie 2016 (vol. I, f.d. 71-88).

Succesiv, s-a constatat că litiganții nu au ajuns la un acord privind atribuirea întregului bun unuia dintre ei, în schimbul unei sulțe, precum și nu au ajuns la o înțelegere privind vânzarea bunului într-un mod stabilit de comun acord. Prin urmare, în speță, unica soluție legală de aplanare a disensiunii este vânzarea bunului imobil la licitație cu distribuirea prețului către proprietari, proporțional cotei-părți a fiecăruia dintre ei.

La 07 mai 2018, Gheorghe Meaun, reprezentat de avocatul Iurii Bordeniuc, a declarat recurs împotriva deciziei din 27 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. II, f.d. 4-10).

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

În acest sens recurentul a menționat că, a efectuat acte de conservare a imobilului și pentru îmbunătățirea apartamentului, costul constituie 116 850,55 de lei. Prin urmare, coproprietarul Valeriu Meaun urmează să-i compenseze cheltuielile proporțional cotei sale părți, și anume 58 425,17 lei, datorie care nu a fost stinsă.

La fel, a opinat că prin dispunerea vânzării bunului la licitație i se încalcă dreptul de proprietate, garantat de Constituție și CEDO.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;

- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Astfel, instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece decizia recurată datează cu 27 martie 2018, iar cererea de recurs a fost depusă la 07 mai 2018.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs depusă de Gheorghe Meaun, reprezentat de avocatul Iurii Bordeniuc, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, în condițiile din speță este indubitabil faptul că bunul litigios este impartajabil. Respectiv, la caz sunt aplicabile dispozițiile art. 361 alin. (2) din Codul civil, care statuează că dacă bunul proprietate comună pe cote-părți este indivizibil ori nu este partajabil în natură, împărțirea se face prin: a) atribuirea întregului bun, în schimbul unei sume, în favoarea unui ori a mai multor coproprietari, la cererea lor; b) vânzarea bunului în modul stabilit de coproprietari ori, în caz de neînțelegere, la licitație și

distribuirea prețului către coproprietari proporțional cotei-părți a fiecăruia dintre ei.

Prin prisma normei precitate, dacă bunul comun este indivizibil, el poate fi atribuit în proprietatea exclusivă a unuia din coproprietari doar cu condiția că celălalt coproprietar își manifestă acordul în acest sens. Respectiv, pentru a atribui bunul unui coproprietar, în schimbul unei sulte, coproprietarul despăgubit trebuie să-și manifeste acordul. În lipsa unui asemenea acord fiind imposibilă această metodă de partajare.

În speță, deși recurentul invocă și revendică partajarea bunului imobil prin atribuirea întregului bun sie, în schimbul unei sulte celuilalt coproprietar, totuși acesta nu a dovedit că Valeriu Meaun și-a manifestat acest acord.

Ba mai mult decât atât, conform cererii de chemare în judecată depusă de Valeriu Meaun și a declarațiilor date în cadrul dezbaterilor judecătorești, rezultă indubitabil că acesta nu și-a exteriorizat consimțământul la o asemenea modalitate de partajare a bunului proprietate comună. Chiar mai mult decât atât, din formularea revendicărilor sale rezultă că acesta este împotriva acestei modalități de partajare.

Coroborând aserțiunile relevate, se deduce că, în speță, modul de împărțire a bunului proprietate comună pe cote-părți este doar prin vânzarea bunului în modul stabilit de coproprietari sau, în caz de neînțelegere, la licitație și distribuirea prețului către coproprietari proporțional cotei-părți a fiecăruia dintre ei.

În această ordine de idei, completul de admisibilitate conchide că, argumentele invocate în cererea de recurs formulată de Gheorghe Meaun, reprezentat de avocatul Iurii Bordeniuc pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art.386 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece recurentul Gheorghe Meaun, reprezentat de avocatul Iurii Bordeniuc, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Gheorghe Meaun, reprezentat de avocatul Iurii Bordeniuc, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că cererea de recurs a fost depusă după ce Gheorghe Meaun a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de

fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Gheorghe Meaun, reprezentat de avocatul Iurii Bordeniuc, împotriva deciziei din 27 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Gheorghe Meaun, reprezentat de avocatul Iurii Bordeniuc, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Meaun împotriva lui Gheorghe Meaun cu privire la partajarea bunului comun prin vânzarea la licitație a acestuia și distribuirea prețului între coproprietari, și acțiunea reconvențională intentată la cererea depusă de Gheorghe Meaun împotriva lui Valeriu Meaun cu privire la partajarea bunului comun prin atribuirea apartamentului în proprietate privată în schimbul unei sulțe și compensarea cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei din 27 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Svetlana Filincova